

Dansk Flygtningehjælp

Borgergade 10, 3. sal, Postboks 53, 1002 København K

Flygtningenævnet
St. Kongensgade 1-3
1264 København K
Att.: Landsdommer B.O. Jespersen

SOMALIA (45)

F

Telefon: 33 73 50 00
Telefax: 33 32 84 48
Telex: 19581 Refuco dk
E-Mail: drc@drc.dk
www.drc.dk
Giro: 400-0005
Giro til bidrag: 491-2020

Regioner:
Hovedstaden
Sjælland og Øer,
Syddjylland og Fyn,
Vestjylland,
Nord- og Østjylland

Dato
04-03-98

DF J.nr.

Vor ref.
/

Deres ref.

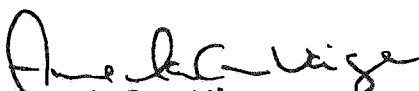
Vedr. Anvendelse af Holland som første asylsøgende land for somaliske flygtninge

I den seneste tid har Flygtningenævnet behandlet en række sager vedr. somaliske asylansøgere, som har fået inddraget deres flygtningestatus i Danmark under henvisning til, at de har fortiet oplysninger om, at de har været asylansøgere i Holland.

Dansk Flygtningehjælps Asylafdeling finder, at Nævnets stadfæstelser i nogle af disse sager er tvivlsomme, og vi har derfor drøftet spørgsmålet om anvendelsen af Udlændingelovens første asylansøgerskabsbestemmelse nærmere. Drøftelserne har resulteret i vedlagte notat om Udlændingelovens § 7, stk. 3, herunder anvendelsen af bestemmelsen i relation til somaliere med tidligere ophold i Holland.

Da en række af den type sager afventer behandling i Flygtningenævnet, skal vi, efter aftale med Jacob Goldschmidt, anmode om, at spørgsmålet behandles på det kommende Koordinationsudvalgsmøde, og at nærværende notat rundsendes til udvalgets medlemmer inden mødet.

Med venlig hilsen

Anne la Cour Våge
sektionsleder, Asylafdelingen

Dansk Flygtningehjælp

Notat om Udlændingelovens § 7, stk. 3 Marts 1998

Indledning

Teksten i udlændingeloven § 7, stk. 3 lyder: "Opholdstilladelse kan nægtes, såfremt udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller på grund af længerevarende ophold, derboende nære slægtsninge eller andre tilsvarende forhold har nærmere tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse."

Det første led i § 7, stk. 3, vedrører den situation, hvor en asylansøger har opnået beskyttelse i et andet land. Det andet led i bestemmelsen omhandler en vurdering af hvilket land asylansøgeren har nærmest tilknytning til. Nærværende notat omhandler alene en vurdering af første led i § 7, stk. 3.

Udlændingeloven opererer med første asyllandsprincippet både som værnetsregel og som en art udelukkelsesgrund, jf. Morten Kjærum i Juristen nr. 6-1992, hvor redegøres for forskellen mellem afvisningsreglen i § 48, stk. 2, og første asyllandsreglen i § 7, stk. 3. § 48, stk. 2, lægger op til, at et antal lande på forhånd defineres som "sikre lande", hvortil asylansøgere kan udsendes uden prøvelse af deres sag, og uden at en myndighed har taget stilling til, hvorvidt det pågældende land kan betragtes som sikkert i den konkrete sag.

Afvisningsreglen i § 48, stk. 2, adskiller sig således på afgørende vis fra første asyllandsreglen i § 7, stk. 3, idet spørgsmålet om hvorvidt et land er egnet som modtagerland i henhold til § 48, stk. 2, afgøres på grundlag af en GENEREL vurdering. Afgørelsen beror således ikke på den enkelte udlændings særlige forhold.

Det følger af § 7 stk. 3, at beslutningstagerne først skal tage stilling til, om ansøgeren kan anses for at have et beskyttelsesbehov, jf. § 7, stk. 1 eller 2. Dernæst træffes beslutning om, hvorvidt et andet land er nærmere til at give ansøgeren beskyttelse. Det fremgår af Flygtningenævnets virksomhed, Formandskabets Beretning 1983-87, at fordelingen ved denne fremgangsmåde er, at nævnet derved har gjort op med asylgrundlaget, såfremt det viser sig, at det land, der er henvist til som første asylland, af en eller anden grund alligevel ikke kan/vil yde den fornødne beskyttelse.

Beskyttelse

Med hensyn til forståelsen af kriterierne "har opnået beskyttelse" og "må antages at kunne opnå beskyttelse" i § 7, stk. 3, antages det i teorien entydigt, at der som minimum gælder beskyttelse mod at blive refouleret, ligesom Flygtningenævnet i en udtalelse i forbindelse med revisionen af udlændingeloven i foråret 1985 udtalte, at det ikke er tilstrækkelig beskyttelse, såfremt asylansøgeren vil risikere at blive henvist til en illegal tilværelse eller at blive sendt i kredsløb mellem forskellige lande ("refugees in orbit"). Flygtningenævnet gav tillige udtryk for, at en så høj grad af beskyttelse, som den pågældende ville have opnået ved anerkendelse som flygtning i Danmark, ikke kan indlægges i begrebet

Dansk Flygtningehjælp

"beskyttelse" i § 7, stk. 2, (nu stk. 3), jf. nærmere Flygtningenævnets virksomhed, Formandskabets Beretning 1983-87 p. 151 f. Det er en betingelse, at der er en velbegrunnet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden kunne opholde sig i første asyllandet uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet, jf. nærmere Formandskabets Beretning 1995-96 p. 301 f.

Bevisbyrden

Bevisbyrden for, at beskyttelse kan opnås i et første asylland, ligger hos de danske myndigheder. Det påhviler således ikke ansøger at godtgøre, at beskyttelse ikke vil kunne opnås. Af Betænkning 968/1982 p. 139-140 fremgår, at der ikke kræves en udtrykkelig tilkendegivelse fra vedkommende første asylland om, at ansøgeren vil få beskyttelse dér, før afslag efter § 7, stk. 3, kan komme på tale. Med ordene "må antages" er det ifølge betænkningen tilkendegivet, at de danske myndigheder ud fra en konkret vurdering (bl.a. på grundlag af kendskab til det formentlige første asyllands sædvanlige praksis) skal tage stilling til, hvorvidt asylansøgeren efter tilbagesendelsen vil få behørig mulighed for at fremføre sin anmodning, og hvorvidt der er tilstrækkelig grund til at forvente, at han vil opnå den fornødne beskyttelse.

I Formandskabets Beretning 1995-96 p. 302 udtrykkes således, at der skal peges på hvilke omstændigheder, der konkret begrunder antagelsen om, at den pågældende ansøger vil kunne forventes at opnå beskyttelse ved tilbagevenden til 1. asyllandet. Stiller spørgsmålet sig efter en sådan vurdering usikkert, og ønsker de danske myndigheder fortsat ikke at imødekomme anmodningen om asyl her i landet, må myndighederne sørge for, at spørgsmålet afklares, eventuelt ved henvendelse til det mulige første asyllands udlændingemyndigheder.

Folketingets Ombudsmand har i sagen 1988-21-428 udtalt, at de danske myndigheders forpligtelse til at søge asylansøgerens adgang til det mulige første asylland afklaret skal forebygge situationer, hvor asylansøgeren blot udsendes af landet, uanset, at det er helt usikkert, hvorvidt det mulige første asylland vil behandle den pågældendes asylansøgning og i givet fald yde den fornødne beskyttelse.

Af Formandskabets Beretning 1983-87 fremgår, at ved vurderingen af et lands stilling til en tilbagesendelse kan der blive tale om at vurdere dets holdning til asylansøgerne fra netop det land, som er aktuelt. Under alle omstændigheder foretages der i hver enkelt sag en konkret bedømmelse af, om ansøgeren kan få den fornødne beskyttelse i det mulige første asylland, og såfremt forholdene i dette ikke skønnes at være betryggende for ansøgeren, meddeles der ikke afslag efter § 7, stk. 3.

Af Formandskabets Beretning 1995-1996 fremgår, at det forhold, at en ansøger i et andet land er meddelt afslag på asyl, ikke uden videre udelukker anvendelsen af § 7, stk. 3, jf. en sag fra den 6. september 1996 vedrørende en somalisk statsborger, der havde fået endeligt afslag på asyl i Finland. Sagen blev i Flygtningenævnet stadfæstet, idet nævnet lagde til grund, at Finland ikke havde tilbagesendt somaliske statsborgere til Somalia, hvorfor den pågældende måtte antages at kunne opnå beskyttelse i Finland.

Dansk Flygtningehjælp

Morten Kjærum nævner i Juristen nr. 6-1992, at der som absolut minimum må være mulighed for at få prøvet en beslutning om udsendelse til forfølgelseslandet ved en højere myndighed eller domstol. Har en asylansøger således før indrejsen i Danmark fået afslag på asyl i det mulige første asylland, og er der ikke udsigt til en anden form for opholdstilladelse, vil landet ikke kunne antages at yde beskyttelse. I Formandskabets Beretning 1983-87 fremgår, at såfremt det ligger fast, at afgørelsen i det pågældende mulige første asylland ikke vil kunne ændres, anvendes § 7, stk. 2, (nu stk. 3) ikke.

Inddragelser af opholdstilladelser p.gr.a svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3

Betingelsen for at anvende svigsreglen i udlændingelovens § 19, stk. 3 er, at ud over et objektivt urigtigt grundlag for opholdstilladelsen må afgivelsen af de urigtige oplysninger kunne tilregnes den pågældende udlænding som forsættlig.

Det er ikke enhver objektiv urigtig oplysning, der kan føre til, at en opholdstilladelse inddrages. Således er det en betingelse, at den urigtige oplysning har haft relevans for afgørelsen. I "Udlændingeret" af Lone B. Christensen m. fl. p. 382 anføres det, at inddragelse alene kan finde sted, såfremt udlændingen gennem sin svig har opnået en uberettiget position, således at inddragelsen skal stille ham i samme retsposition som ville have været resultatet af et oprindeligt korrekt beslutningsgrundlag.

Til illustration kan nævnes en sag fra den 8. februar 1996 (1-35-001.434), hvor klageren ikke havde oplyst, at hun havde en ægtefælle. Nævnet mente ikke, at denne oplysning ville have ført til en anden afgørelse, således ophævede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Flygtningenævnet har i sagen 1-99-081.389 fra den 17. april 1997 udtalt, at bevisbyrden for, at en opholdstilladelse er opnået ved svig, påhviler Udlændingestyrelsen, og at klageren ikke har oplysningspligt i henhold til § 40, stk. 1, i sager rejst af udlændingemyndighederne med henblik på inddragelse af opholdstilladelse.

Flygtningenævnets praksis

Nedenstående sager er udvalgt fra Dansk Flygtningehjælps database. Kriterierne for udvælgelsen har været relativt nye sager, hvor Flygtningenævnet eksplicit har forholdt sig til kriterierne i § 7, stk. 3. Som det ses af nedenstående sager, foretager Flygtningenævnet en konkret-vurdering af, hvorvidt et land kan tjene som første asylland for den pågældende flygtning.

I sagen 1-28-028.150 (23-02-96), kunne Rusland ikke anses som 1. asylland for en bosnisk statsborger, idet nævnet ud fra de foreliggende oplysninger ikke med tilstrækkelig sikkerhed kunne lægge til grund, at han ikke ville blive sendt tilbage til Bosnien-Herzegovina af de russiske myndigheder, navnlig som følge af den mandlige ansøgers etniske og religiøse forhold.

I sagen 1-20-037.586 kunne Rusland tjene som 1. asylland for en aserbajdžansk statsborger, idet nævnets flertal lagde vægt på, at han havde boet i Rusland fra 1976 til 1987

Dansk Flygtningehjælp

og igen inden udrejsen, at han havde fået udstedt pas af det russiske udenrigsministerium, at han ikke havde været politisk aktiv, og at han var gift med en russisk statsborger.

Saudi Arabien kunne ikke tjene som 1. asylland for en **somalisk** statsborger i 1-66-036.664 (15-05-96) på baggrund af oplysninger i UM-notat af 29. august 1995. Nævnets flertal lagde vægt på, at det må anses for usikkert, hvorvidt ansøgeren - bl.a. på grundlag af manglende forsørgelsesevne hos hendes derboende søn - risikerer at blive udsat for refoulement.

Schweiz kunne tjene som 1. asylland for en **somalisk** statsborger i sagen 1-66-053.754 (21-06-96), idet ansøgeren havde opholdt sig fire år i Schweiz, havde indgået ægteskab i Schweiz med en somalisk statsborger og havde opnået midlertidig opholdstilladelse. På den baggrund fandt et flertal at ansøgeren havde en nærmere tilknytning til Schweiz, og at ansøgeren måtte antages at kunne opnå beskyttelse i Schweiz. Flertallet fandt, at den omstændighed, at de schweiziske myndigheder endnu ikke har haft lejlighed til at tage stilling til spørgsmålet, om hvorvidt man vil modtage ansøgeren, ikke kunne føre til andet resultat.

Tyrkiet blev af nævnet betragtet som 1. asylland for en **iraker** i sagen 1-35-001.363 (12-02-97). Det fremgår at nævnet, efter det foreliggende baggrundsmateriale, herunder UM-notat af 22. oktober 1996, lægger til grund, at ansøgeren ved tilbagevenden til Tyrkiet ikke risikerer at blive refouleret til Irak.

I sagen 1-35-097.347 (05-09-97) kunne **Egypten** tjene som 1. asylland for en **iraker**. Ifølge oplysninger fra UNHCR, jf. UM skrivelse af 19. november 1996, består der ikke risiko for refoulering til Irak, medmindre ansøgeren ikke har gyldig opholdstilladelse. Da det må antages, at ansøgerens hidtidige opholdstilladelse i Egypten nu er udløbet, vil det være en betingelse for tvangsmæssig udsendelse, at ansøgeren kan opnå indrejse- og opholdstilladelse i Egypten.

1-66-003.409 (06-09-96) Da det efter Rigspolitichefen brev ikke kan antages, at ansøgerne vil kunne opnå indrejsetilladelse til **Finland**, finder nævnet, at Danmark er nærmest til at yde beskyttelse, jf. § 7, stk. 3.

66-071.002 (04-07-95) **Holland** blev betragtet som 1. asylland for en **somalisk** statsborger. Den pågældende havde fået afslag på asyl i første instans og påklagede afgørelsen. Herefter udrejste ansøgeren til Danmark. Flygtningesnævnet lagde bl.a. Udlændingestyrelsens oplysninger om hollandsk praksis til grund, hvorefter de hollandske myndigheder som udgangspunkt meddelte afslag på ansøgninger om asyl fra somaliske statsborgere, men efterfølgende gav ansøgerne opholdstilladelse af humanitære grunde, ligesom der ikke skete tvangsmæssig udsendelse til Somalia. Denne sag blev senere genoptaget, da der ikke var udsigt til, at udsendelse til Holland kunne gennemføres, jf. bl.a. DCP notatet omtalt nedenfor, og ansøger fik opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 2.

1-66-103.862 (16-09-97) **Holland** blev anset for 1. asylland for en **somalisk** statsborger, idet nævnet lagde til grund, at ansøgeren indgav asylansøgning i Holland i oktober 1995 og efter det oplyste fik meddelt opholdstilladelse med C-status efter nogle måneders ophold. Ansøgeren har ingen tilknytning til Danmark. Holland må herefter anses for nærmere til at yde ansøgeren beskyttelse.

Dansk Flygtningehjælp

I sagen 1-66-103.994 (16-09-97) blev Holland betragtet som 1. asylland for en somalisk statsborger, der havde opholdt sig ca. to år i Holland. Den pågældendes asylsag var ikke endeligt færdigbehandlet. Nævnets flertal finder, at det må antages, at Holland vil modtage ansøgeren og yde hende den fornødne beskyttelse. Nævnet har herved lagt vægt på, at efter de foreliggende baggrundsoplysninger har Holland ikke returneret afviste asylansøgere til Somalia. Holland har nu indgået aftale med magthaverne i Somaliland om tilbagesendelse af afviste asylansøgere derfra. Ansøgeren kan ikke anses for omfattet af denne aftale.

Faktisk udsendelseshindring

Den 8. januar 1996 afholdt Flygtningenævnets koordinationsudvalg møde med DCP blandt andet vedrørende effektivering af udsendelser i forbindelse med afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. DCP havde i den forbindelse udarbejdet et notat om verserende sager, hvori Rigspolitichefen har meddelt, at udsendelse af asylansøgere til et angivet 1. asylland ikke skønnes mulig. Det fremgår heraf bl.a., at Flygtningenævnet i 14 sager vedrørende somaliske statsborgere havde anset Tyskland for værende 1. asylland. I samtlige disse sager har Flygtningenævnet ved vurderingen af, hvorvidt Tyskland kunne anvendes som 1. asylland ud over en vurdering af sagens konkrete omstændigheder lagt Udlændingestyrelsens oplysninger om tysk praksis til grund, hvorefter ansøgere fra Somalia i Tyskland, der ikke kan opnå konventionsstatus, meddeles "Duldung" og der sker ikke tilbagesendelse til Somalia.

I konsekvens af problemerne med tvangsmæssig udsendelse af somaliere til Tyskland udtalte nævnets daværende formand, at nævnet i fremtiden burde undlade at træffe afgørelse om Tyskland som første asylland i forhold til de pågældende i tilfælde, hvor det må anses for utvivlsomt, at Tyskland ikke vil modtage de pågældende, fordi der er forløbet mere end seks måneder.

På koordinationsudvalgmødet den 16. januar 1996 henvistes til mødet med DCP, og der var enighed om, at nævnet ikke skal træffe afgørelse om anvendelse af § 7, stk. 3, i de sager, hvor det af DCP-notatet fremgår, at det generelt er udsigtsløst at udsende den/de pågældende personer, og at nævnet kan træffe afgørelse om anvendelse af § 7, stk. 3, i de sager, hvor det af notatet fremgår, at det kun i enkelte konkrete sager har været udsigtsløst at udsende personer til det pågældende 1. asylland.

Nedenstående sager skal ses i lyset af ovenstående beslutning på koordinationsudvalgmødet: 1-66-022.648 (06-02-96), 1-66-029.903 (12-02-96), 1-66-036.217 (12-02-96), 1-66-031.163 (19-02-96), 1-66-031.212 (19-02-96). Nævnet lægger vægt på, at Rigspolitichefen har meddelt, at der ikke er udsigt til, at en udsendelse til Tyskland kan gennemføres, jf. § 7, stk. 3, hvorfor der meddeles § 7, stk. 2.

Dansk Flygtningehjælp

Somalia asylpraksis i Holland

Dansk Flygtningehjælp har i forbindelse med spørgsmålet om Holland som 1. asylland for somaliere, herunder om hollandsk asylpraksis vedrørende somaliske asylansøgere, været i telefonisk kontakt dels med *Hollandsk Flygtningeråd*, dels med det *hollandske justitsministerium Peter van Krieken*, der på den hollandske regerings vegne har været med til at forhandle og undertegne aftaler med de nordsomaliske myndigheder om en tilbagetagelse af somaliere, der har fået afslag. Sidst har vi været i kontakt med Peter van Krieken den 4. februar 1998, umiddelbart efter hans hjemkomst fra den hollandske mission til Nordsomalia i januar/februar 1998 (nævnt i det hollandske justitsministeriums skrivelse af 23. januar 1998 til Udlændingestyrelsen) og den 5. marts d.å.

Asylpraksis for somaliske asylansøgere, der kommer fra det nordlige Somalia ligner stort set dansk praksis. I disse sager gives således afslag på asyl, såfremt asylmotivet alene relaterer sig til den generelle situation i Somalia.

For så vidt angår de somaliere, der har *klan og/eller familietilhørsforhold* til Nordsomalia, men *ikke* selv kommer derfra - og måske aldrig har været dér - vil man i princippet anlægge en konkret vurdering fra sag til sag. Her vil man bl.a. se på, om tilknytningen kan anses for stærk nok til, at der kan anlægges en "*internt flugt alternativ*"-betragtning og henvise de pågældende til beskyttelse i Nord. I praksis synes alene en vis tilstedeværelse af den pågældendes klan - men ikke nødvendigvis konkret personlig/familiemæssig tilknytning - dér, dog efter det oplyste ofte at føre til afslag på dette grundlag. Klare - men ikke udtømmende - eksempler er personer, der tilhører Isaq eller Darod/Majerteen. Denne - tilsyneladende generelle - praksis er godkendt af domstolene ("3-instans"), og er altså på dette område mere vidtgående i restriktiv retning end dansk de facto-praksis. Som eksempler på undtagelser fra denne praksis er blevet nævnt "*vulnerable cases*", f.eks. sager med enlige kvinder med små børn, der aldrig har været og ikke har familie i Nord, hvor domstolene efter en konkrete vurdering har omgjort justitsministeriets afgørelse.

I en række sager vedrørende asylansøgere, der kommer fra og/eller har klan-tilhørsforhold til den *Hawiye-kontrollerede del af Mudug* (syd for Galkayo), har de hollandske asylmyndigheder meddelt afslag på opholdstilladelse, idet man vurderer, at også denne del af det nordøstlige Somalia må anses for et sikkert område på linie med resten af Nordsomalia. Indtil januar 1997 stadfæstede de fleste domstole denne praksis. Siden er denne type sager imidlertid blevet udsat/afvist af domstolene, idet man ønskede at der blev foretaget en fornyet vurdering af situationen i denne del af Mudug. På baggrund af missionen til Galkayo i januar/februar 1998. konkluderede det hollandske justitsministerium endnu en gang, at man anså dette område for sikkert, og at somaliske asylansøgere ville kunne gives afslag og returneres dertil. Man venter p.t. på domstolenes stillingtagen til denne fornyede indstilling.

Asylansøgere, der ikke efter et af ovennævnte kriterier skønnes at kunne udsendes til det nordlige Somalia - altså typisk somaliere fra det *centrale eller sydlige Somalia* uden tilknytning til Nord - meddeles én af tre former for opholdstilladelse i Holland.

I juni 1997 indgik Holland en *tilbagetagelsesaftale* med myndighederne i det nordvestlige Somalia (Somaliland). Under besøget i Hargeisa i januar/februar 1998 blev indgået en ny

Dansk Flygtningehjælp

tre-parts aftale mellem de nordvestsomaliske myndigheder, de hollandske myndigheder og IOM, der bekræfter og uddyber den tidligere aftale fra juni 1996. IOM vil være involveret i de frivillige udsendelser. Princippet om *involuntary* return, såfremt frivillig tilbagevendelse ikke lykkedes, blev ligeledes bekræftet. På baggrund af de vellykkede forhandlinger med de somaliske myndigheder i Hargeisa i forbindelse med indgåelsen af den sidste aftale udtrykker Peter van Krieken optimisme med hensyn til, at det i nær fremtid vil lykkes at gøre den operativ, det vil sige at tvangsudsende afviste somaliere.

Aftalen med de nordvestsomaliske myndigheder omfatter efter sin ordlyd alene personer, der stammer fra Nordvestsomalien (Somalilændene). Peter van Krieken oplyser imidlertid - ligesom det ifølge det Hollandske Flygtningerråd er fremgået af de hollandske medier - at justitsministeriet, trods begrænsningen i aftalens ordlyd, opererer med en forventning om, at det i medfør af samme aftale vil vise sig muligt også at udsende personer, der tilhører klaner/familier, der er repræsenteret i Nordvestsomalien, men ikke selv kommer derfra - altså ovennævnte "intern flugt alternativ"- afgørelser.

De hollandske myndigheder arbejder p.t. på at få indgået en tilsvarende tilbagetagelsesaftale med de nordøstsomaliske myndigheder. Dette var bl.a. en del af formålet for ovennævnte mission til Somalia i januar/februar 1998, der også gik til Bosasso.

Konklusion

Ud fra en gennemgang af teorien sammenholdt med Flygtningenævnets hidtidige praksis i § 7, stk. 3 synes den praksis, som har udmøntet sig i de seneste sager vedrørende Holland som første asylland for somaliere ikke at leve op til kriterierne i § 7, stk. 3.

De foreliggende oplysninger om Hollands asylpraksis og konkrete tiltag til at effektuere udsendelser til Nordsomalien af afviste somaliske asylansøgere synes at være af en sådan karakter, at der er rejst berettiget tvivl om, hvorvidt Holland kan antages at ville yde den fornødne beskyttelse i § 7, stk. 3 forstand til visse grupper af somaliske flygtninge. Der tænkes her på de asylansøgere fra det centrale og sydlige Somalia, der efter dansk praksis vil antages at have beskyttelsesbehov uden for Somalia, men hvor der må antages at være konkret risiko for, at de i Holland vil få afslag på opholdstilladelse og blive søgt (tvangs)udsendt under henvisning til benyttelse af et internt flugt alternativ i det nordlige Somalia.

Hannah Krog og Nina Lassen
Marts 1998